

[Holstein.]

Cikorie og først og fremmest vore Haandværksfag. Der er Fag, hvor Arbejdslønnen er for høj, og andre, hvor den er for lav, men i det hele og store tror jeg ikke — selvfølgelig er det hensigtsmæssigt ud fra et økonomisk Synspunkt paa alle Omraader at faa rettet, hvad der er vilkaarligt og irrationelt —, at det med Skygge af Ret kan hævdes, at den danske Arbejds løn er uforholdsvist høj sammenlignet med andre Lande, der nu har Guldmøntfod.

Efter hvad jeg har kunnet faa oplyst, ligger Reallønnen, altsaa Lønnen set i Forhold til Prisniveauet — ikke den nominelle Arbejds løn sammenlignet med 1914 —, vel noget højere end i 1914, men jeg mener i Virkeligheden, at det ikke er et retfærdigt Grundlag at sammenligne paa, thi det gælder ogsaa andre Lande, bortset fra de mellem-europæiske Stater. Hvis man tager Sverige, Holland, England, Svejts o. s. v., saa gælder det utvivlsomt ogsaa dér, at Reallønnen ligger højere nu, end den gjorde i 1913—14, og det er jo det, man skal sammenligne med. Hvis vi tager Sverige og Danmark, saa er, efter hvad jeg har kunnet faa oplyst, Reallønnen i Danmark pr. Time 152 og i Sverige 150, altsaa paa der allernærmeste det samme.

Nu kan man naturligvis fra Venstres Side hævde, og man gør det maaske ogsaa fra enkelt konservativ Side, at dette er ganske ligegyldigt — det hele skal jo ses i Forhold til Landbrugskrisen, vi taler ikke nu om Industrikrise eller om Arbejdernes Forhold, det er Aarsagerne til Landbrugskrisen, vi diskuterer. (*Statsministeren* [Madsen-Mygdal]: Hørt!) — ja, jeg forstaar saa udmærket, hvor det er, vi er henne. Man kan selvfølgelig sige: Det er ganske ligegyldigt, hvad Reallønnen er i Sverige, i England, Holland og Svejts, om den i det væsentlige er den samme som i Danmark, og om muligvis Arbejdsintensiteten er den samme i Danmark som i disse Lande. Der er jo mange kendte Industriedere, der vil hævde, at Arbejdsintensiteten i Danmark ligger højere, i hvert Fald i mange af vore Kvalitetsfag, end i de Lande, jeg her har nævnt. Nu er det jo saa lykkeligt og heldigt — det maa jeg komplimentere den højtærede Regering for —, at Regeringen, efter at den har ophævet den ekstraordinære Arbejds løshedsunderstøttelse og væltet det hele over paa Kommunerne og gjort det med den Motivering, at Arbejds lønniveauet skulde ned, nu iværksætter, hvad den højtærede Indenrigsminister er i Gang med, en nøje Undersøgelse gennem en Kom-

mission saavel af Reallønnen som af Arbejdsintensiteten her i Landet. Det er det, man kalder at spænde Okserne bag for Vognen, men det har Venstre jo gjort saa tidt, saa det undrer mig ikke, at det er det, Regeringen gør i denne Sag — men det er jo ogsaa bedre at spænde Okserne for end overhovedet ikke at lade dem trække.

Men, siger man altsaa, alt dette her er ligegyldigt, det, det kommer an paa, er Konkurrencen fra de Lande, der har været hærgede af Krigen, fra Czekoslovakiet, fra Tyskland og fra Polen, det er saadanne Lande, man herhjemme fra skal vende Blikket imod med Hensyn til Arbejds lønnen. Og da kommer vi selvfølgelig til det Resultat, at dér ligger Arbejds lønnen, ogsaa Reallønnen, lavere.

Men er da virkelig Forholdet det, at den højtærede Landbrugsminister vil hævde, at for at raade Bod paa Landbrugskrisen skal Arbejds lønnen i Industrien i Danmark sættes ned, saaledes at den danske Industri lønningsmæssigt bringes i Niveau med disse Lande? Er det dette, den højtærede Landbrugsminister anviser som et Hovedmiddel til at raade Bod paa Landbrugskrisen? Det er dette, jeg gerne vilde have et klart og tydeligt Svar paa fra Regeringens Side, saa vi ved, hvad vi har at holde os til paa dette Punkt.

Det er altsaa den ene Hovedaarsag, som den højtærede Landbrugsminister øjner til Landbrugskrisen, at Skotøj og Konfektion, der, som sagt, spiller en saa langt ringere Rolle i Landbruget end for Bybefolkningen, bliver lidt dyrere, end det passer Landbrugerne. For Cement er der jo ingen Toldbeskyttelse, saa dér kan det ikke nytte noget at raabe, dér er de Konservative uskyldige, om jeg saa maa sige; vi har intet Ansvar for, at Kalk og Cement og Mursten har et Pristal paa 217.

Men ved Siden af denne, som jeg altsaa formoder, Hovedaarsag til Landbrugskrisen, som det jo gælder om ved alle Midler at faa hævet, kunde jeg tænke mig, at man fra Regeringens Side vilde sige: Ja, men der er endnu mere, for det er hele Industriens Organisation, hele Industriens Produktionsmaade, som ikke er tidssvarende, og som derfor maa lægges om; det er den anden Hovedaarsag til, at Landbrugets Driftsudgifter bliver saa uforholdsmæssigt høje sammenlignet med dets Indtægter. Det er dette, jeg tillader mig at kalde politisk Sofistik, og det maa maaske være mig tilladt at kalde det Sofistik med en ikke ringe Tilsætning af politisk Farisæisme.

Det er virkelig bemærkelsesværdigt,